

Minőségi kultúrát szolgáltat-e a Magyar Rádió? – 3. rész

Cikksorozatunk harmadik és egyben befejező részében – a Magyar Rádió műsorstruktúrájának és adó-profiljainak drasztikus változtatásáról és ezek hatásairól esik szó.

Ma már nem kétséges, hogy az elmúlt három és fél év romboló munkája következtében a közzségi megszűnt mértékadó szakmai műhelyként funkcionálni. A Petőfi adó (MR2) egy igen szűk korosztályhoz szól, ráadásul nem is váltotta be a hozzá fűzött reményeket. A Bartók adó (MR3) kínálata felhígult, a zene és az irodalmi műsorok aránya nem tükrözi az adó igazi profilját, és a kétségkívül magas színvonalú külföldi közvetítésektől eltekintve a zenei kínálat leginkább a hangarchívum anyagaira támaszkodik, nem ritkán szalonképtelen felvételeket sugározva. A zenei együttesek tönkretétele pedig – bárhogy is próbálják kozmetikázni mennyiségi adatokkal, tömegével szervezett múzeumi és óvodai koncertekkel a pezsgő zenei közéletből való kivonásukat – megbocsájtathatlan bűne annak a vezetésnek, amely nem ismerte fel a rábizott nemzeti kultúrincis értékét.

Úgy tűnik, ma csupán az a remény éltetheti ezeket az együtteseket, hogy egy új közéleti légkörben meglesz a kellő akarat és erő ahhoz, hogy a Média törvény átalakításával a zenei együttesek is megtalálják végre méltó helyüket és biztosítsák számukra azt az autonómiát és alkotói légkört, amely elengedhetetlen a művészi fejlődéshez. A zenei szakmát pedig az a remény éltetheti, hogy a törvényalkotók végre felismerik: a közzségi szerves, elengedhetetlen része a zenei értékteremtés, amelynek legfontosabb eszközei a zenei együttesek. Egyedül a közpénzből fenntartott közzségi lehet hivatott mellőzni a rizikómentes programpolitikát és alkotóműhelyeinek fenntartásával felkarolni azokat a mellőzött műfajokat, amely nélkül Magyarország elvesztheti előkelő helyét a zenei nagyhatalmak sorában. (A Szerk.)

Kertész András

Média, zene, közzségi II.

„Szólni kell és őszintén beszélni az együttesek jelenéről, szakmai jövőjéről, a Rádió vezetésének szándékairól, s nem utolsósorban a zenei közélet és a kultúrpolitika felelősségéről – amíg nem késő...”

Szirányi Jánossal, a Bartók Béla Emlékház igazgatójával, a Magyar Rádió egykori elnökével készített riport II. részében kitérünk részletebben is azokra a zenei történésekre, amelyek törvényszerűek és előre-mutatóak voltak, és azokra is, amelyek a volt elnök számára kétségkívül csalódást hoztak.

I A közzségi az elmúlt két évtizedében végbement szervezeti modellváltásával megteremtette a rádióműsor-készítés korszerű lehetőségeit, ugyanakkor meglehetősen minimalizálta zenei műhelyeinek értékteremtő, önálló alkotói jelentőségét. E súlyos közzségi funkcióvesztés irható-e a médiatörvény számlájára, illetve melyek azok a problémakörök,

amelyek egyértelműen a médiatörvény elvarratlan szálaiából eredeznek?

– Talán érdemes először ez utóbbiakat számba vennünk. Gondolok elsősorban a Rádió tulajdonosi, felügyeleti, pénzügyi-költségvetési, műszaki-frekvencia ellátottsági és legfőképpen közzségi funkcióinak kérdéseire. A közalapítványi tulajdonlás és részvénytársasági működtetés lehetne ideális berendezkedés is (csak emlékeztetőül: a Magyar Rádió megalapításakor is részvénytársaságként működött), egyszerre biztosítva a politikai függetlenséget és a jó gazdálkodást. Csakhogy, mint már érintettük, a hatalmasra duzzasztott, hivatásos politikusokból álló kuratóriumi elnökségek, és az álpolitikusokból verbuvált, úgynevezett társadalmi nagykuratóriumok egy pillanatig nem hagytak kétséget afelől, hogy a közzségi szolgáltatatait – mind a nyilvánosság, mind a kultúra szellemi irányultsága terén – a politikai hatalom,

vagy ha teheti (mint a csonka kuratóriumok idején), éppen az ellenzék fogja igényelni, s saját érdekei szerint deformálni. Miközben a kuratóriumok és a közintézmények gyakorlati viszonyában a törvény, a rendhagyó struktúrájú részvénytársasági forma révén is, szinte kontrollálhatatlan túlhatalmat ad az elnök kezébe. Így történhetett meg az elmúlt évtizedben már többször is, hogy jelentősen sérült a közzségi nyilvánosságának kiegyensúlyozottsága, vagy hogy mint most, éppen a Magyar Rádióban, egy magánvállalkozás gazdálkodási logikája mentén vita tárgya lehet a valós művészi értékteremtés és rádiós mecenatúra közzségi kötelezettsége.

I Milyen befolyást gyakoroltak a rádió működésére a frekvencia- és költségvetési anomáliák?

– Mindkét kérdéskör alapvető pontja volt a médiatörvény kodifikációs vitáinak. Amíg

azonban a frekvenciakérdések a robbanás-szerű technológiaváltozások okán mára kezdik elveszteni jelentőségüket, a költségvetési köldökzsinór továbbra is mélyen befolyásoló tényező. A rádió három programjának tematikus önállósítása (és egyenrangúvá tétele!) annak idején jórészt éppen a súlyos frekvenciahiányaink miatt ütközött oly heves belső ellenállásba. Ugyanis volt a nagyon drágán működtethető középhullámú Solti nagyadó, amely bár elavult minőségben, de beszórta az egész Kárpát-medencét (Kossuth-program), és voltak a gyengébb középhullámú Petőfi és helyi adók, valamint a két OIRT-frekvenciájú URH-csatorna – részben Petőfi-Kossuth, részben a sokáig egyetlen sztereoó Bartók-program számára. A lakosság készülék ellátottsága viszont sokáig döntő hányadában a középhullámra, tehát a Kossuthra korlátozódott, s csak lassan, hatalmas kampányok után bővült a minőségibb URH rádiózás felé.

Tehát ezért is aposztrofálták (sőt szerkesztették) sokáig a Kossuthot „nemzeti főadóként” – mint egy Gum áruház, belezsúfolva minden vegyes „árucikket”. S mikor, éppen a rendszerváltás idején kiderült, hogy az EU-szabványok miatt Magyarországnak is át kell térni a nyugaton honos CCIR-normás frekvenciahasználatra, lett nagy haddelhadd! Pláne, amikor szembesültünk – ez a 90-es évek dereka –, hogy ezekből még négy országos frekvenciahálózat is csak kompromisszumok árán rakható össze (hogy már országosnak számították az 60% feletti lefedettséget). No, de kinek? A háromprogramos közrádióknak? Vagy a már siettetett magánrádióknak? És mi lesz a készülékekkel? Mennyi idő alatt válhat a hazai hallgatóság is európai léptékű fogyasztóvá?

Nem ragozva tovább e problémakört, végül is 1995-ben elfogadható döntés született az országos rádiófrekvenciákról, miszerint a közrádió kettőt, két magánrádió pedig egyet-egy kapott meg. Ezt követően pedig műszaki fejlesztések és új, nemzetközi megállapodások eredményeképpen ma már – a Kossuth középhulláma mellett – mindhárom közprogram jól fogható sztereoó URH-n is, miközben rohamosan hódítanak teret az internetes és mobil rádiózási szokások is.

I A költségvetési kérdések miért nem fejlődtek ilyen megnyugtató irányban?

– Egyrészt mert nincs elég pénze az országnak, másrészt mert ez a legerősebb ütőkártya a mindenkori politikai elit kezében. De a folyamat azért nem ennyire egyszerű. A rádiózás finanszírozása évtizedeken át három

pillérből állt: előfizetői díjakból, állami támogatásokból (sugárzási díjak, felmentettek előfizetői díjai stb.) és lassan bővülő reklámbevételekből. A legnagyobb, de a postai beszédés bizonytalansága miatt a legtervezhetetlenebb tétel az úgynevezett tv-készülék üzemben tartási díj volt – úgy kb. az éves költségvetés fele. A Postának, később az Antenna Hungáriának fizetendő támogatással pedig az volt a bibi, hogy a rádióknak nem volt ráhatása a szolgáltatás áraira – sokszor csak az igények csökkentésével lehetett kijönni az éves támogatásból. Végül a reklámbevételek dolgában a médiatörvényig ugyan érvényesült a Rádió monopolhelyzete, azonban a 90-es évek közepére az egész hazai média-reklámpiac jelentős mértékben eltolódott a televíziós reklámozás felé. A médiatörvénytől sokáig azt vártuk, hogy ha éppen a reklámbevétel-terén a korlátozások miatt csökkenni is fog a bevétel, azt javasolt ellensúlyozni tudja majd az előfizetői díjak végre garantált beszédése – például éppen a sok fejlett országban használt villanyszámla-automatizmusok által. (Mindenkori a villanyszámláján fizette volna a díjat, s csak azokat kellett volna ellenőrizni, akik írásban jelzik, hogy nincs tv-készülékük...) Miután ezt a megoldást a liberálisok már csírájában elutasították, minden maradt a régiben, a Posta, a bizonytalan és változó bevételi tételek egyaránt. Ezen kívül a kereskedelmi rádiók megszületésével (és a törvényi reklámperc-korlátok miatt) jelentősen csökkentek a reklámbevételek, valamint a frekvenciaátállások és beruházások miatt is, nagyon keservesen voltak tervezhetők a sugárzási díjak. Mindezt figyelembe véve 2002-ben a kormány úgy döntött, hogy megszünteti és maga vállalja az előfizetői díjat – így innen kezdve a MR költségvetése teljes egészében a politika, pontosabban az Országgyűlés kezébe került. Ennek visszáságát most éppen

jól láthatjuk a Magyar Televízió támogatási elvonásainak történetében...

I Mindez hogyan hat a Magyar Rádió közszolgálati, különösen művészeti, zenei tevékenységére?

– Tapasztalatom szerint az intézmény (illetve mindenkor vezetője) az elmúlt másfél évtizedben igyekezett rengeteg belső forrást felszabadítani, párhuzamos tevékenységet megszüntetni, takarékosabb gazdálkodást – ésszerű kiszervezésekkel, jelentős létszámleépítéssel (1990-ben közel 2400, 1996-ban 1900, 2002-re már „csak” 1600, jelenleg pedig tudtommal kb. 1300 belső munkatárs dolgozik az intézményben), műszaki korszerűsítéssel – folytatni. Sőt, több vállalkozásban is belefogott, így a relatíve és a szükségénél szűkösebb keretek között is pénzügyileg sikeresen maradt. Ugyanakkor meggyőződésem, hogy a közszolgálat rádiós értelmezése, a műsortartalmak megvalósítása, a művészi értéktartás felvállalása nem egyszerűen pénzügyi tétel. Sokkal inkább médiafilozófiai felfogás, a közszolgálat ethosának kérdése. Annak, hogy a XXI. század kapujában vállalható-e a rádiózás megalapítóinak hitvallása a médiáról, miszerint a rádiózás hivatásának garanciája a függetlenség, lelke a zene, feladata pedig a nemzet, a „köz” szolgálata. Hírekkel, információkkal, műveléssel, szórakoztatással – de leginkább zenével.

I Térjünk ki részletesebben is azokra a zenei történésekre, amelyek törvényszerűek és előremutatóak voltak, s talán azokra is, amelyek – legalábbis az ön számára – kétségkívül csalódást hoztak.

– A hazai közszolgálati rádiózás nyolc évtizedes története során lényegében ugyanazt a hatalmas ívű utat járta végig, amelyet Európa legszínvonalasabb rádióműsor szolgáltatói jelöltek ki. Információ- és kultúraközvetítői missziójával kivételes letéteményese lett a legszélesebb társadalmi párbeszédnek, miközben értékteremtő alkotó műhelyei mélyen beágyazódtak a nemzeti kultúra egyetemes folyamataiba. A rádiózene fejlődése is mindvégig az alkotás és eljuttatás kettős szándékának felelt meg: minél szélesebb műfaji skálán teremteni és megszólaltatni zeneműveket, s azokat, minél hatékonyabb módon, a legváltozatosabb „műsortechnikák” segítségével eljuttatni a nagyérdemű hallgatósághoz. Ez utóbbi per sze azt is jelenti, hogy a mindenkor zenei kínálatnak és műsorszerkesztésnek nagyon is figyelnie kell a „zenefogyasztók” szinte minden rezdülésére.

Húsz évvel ezelőtt például arra, hogy hiába az óriási zenei műsoridő, ha a programok nagy része nem jut el hallgatóságához. Akár azért mert rosszul választott napszakban, órában, akár mert nem az elképzelt hallgató megszokott csatornáján tűztük műsorra az adott programot. Zenei példánál maradva, pl. hiába volt évekig „kötelező irányszám” a heti négy teljes operaközvetítés műsorba szerkesztése, ha azok a lehetetlen kényszer-műsoridők miatt senki számára nem voltak elérhetőek, vagy hiába teljesítettük a kortárs zene eltervezett számszerű mutatóit, ha azok nem hatásos „tálatásban”, idegen hallgatói környezetben inkább taszították, mint vonzották a hallgatóságot.

Eközben zenei közszolgálatunk alaptézise éppen arról szólt, hogy a széles tömegeket érdeklő populáris műfajok és a már beavatottan igényes hallgatók zenei kínálati egyaránt elérhető módon és legmagasabb színvonalon legyenek jelen műsorainkban. Ezt segítették elő a 90-es évek már említett műsor- és rádiószervezeti reformjai: a három országos program pontos tematizálása, a jól áttekinthető és könnyen megjegyezhető sávok műsorkép kialakítása. Például Kossuthon a hírperiódusok rögzítése, Petőfin az idősebb és fiatal korosztályok zenei és műsorigényeinek nagyobb magazin-tömbökben való elhelyezése, Bartókon pedig az oldott hangvételi komolyzenei magazinok megjelenése, a karakteres hangverseny- és lemez-műsor-sávok kialakítása, az operaközvetítések esti elhelyezése, vagy a késő-esti, mondhatni értelmiségi programok állandósítása. És mindaz az ezernyi szerkesztői ötlet – a szellemi találékonyságtól a személyiségek szuggesztivitásának erejéig – amely nélkülözhetetlen ahhoz, hogy a rádiózene akár szolgálatként, akár lelket nemesítő és művelő értéként célba érjen. Úgy vélem, e téren sokáig – megőrizve mindenkorai megújulási képességét – korszerű maradt a Rádió.

I Milyennek ítéli a közrádió műsorképeinek az utolsó pár esztendőben kitapintató irányműködését?

– Jól észlelhető, zenei téren mostanság komoly tartalmi változások hallhatók a rádió programjaiban. A Petőfi olyan könnyűzenei adó lett, amely a közszolgálati sokszínűség és tágasság helyett jószerivel csak a 18-29 év közötti korosztályt célozza meg zenei kínálatával. Így szinte kivesztek a közprogramból azok a tradicionális zenei műfajok – a nótáktól az operett slágerekig, a fúvós esztrádtól a szimfonikus könnyűzenéig, sőt a könnyűzene és jazz megannyi irányzata is – amelyekre korábban elsősorban a középkorú és

idősebb hallgatók tartottak igényt. Ez a társadalmi szűkítés meggyőződésem szerint súlyos szakmai veszteség is. A Rádió immár e téren (is) megszűnt mértékadó szűrőként segíteni a minőségi kiválasztódást: felmutatni e műfajok értékesebb produktumait, fórumot adni legtehetségesebb előadónak.

A Bartók műsora, még ha struktúrájában jórészt őrzi is korábbi rendjét, tartalmában jelentős változásokat hozott. Ez a folyamat azonban már vagy évtizede elkezdődött, akkor, amikor többen úgy vélték, hogy új típusú műsorfolyamokkal, amolyan „Classic FM ablakokkal” kellene számszerűleg növelni a Bartók rádió hallgatottságát. Ez a népszerű komolyzenei slágereken úszó háttér rádiózás a '90-es években kezdett el hódítani Európa-szerte, főként a popzenei dübörgésbe már belefáradt, de friss információkra kíváncsi rádiózók körében. A tipikusan magánvállalkozású program nem kíván mecénásként zenei eseményeket teremteni, széleskörű ismereteket nyújtani, nem hoz létre új alkotásokat, s még csak szakmai hitelességre sem törekszik. Ismétlődő, könnyen befogadható zenei részleteivel, lemezválogatásával a legegyszerűbb és legolcsóbb módon nyújt kellemes szórakoztatást. Nos, az elmúlt években, talán azért is, mert nálunk sajnos – egy rövid kísérleti évet leszámítva – egészen mostanáig nem kapott frekvenciát a Klasszik-rádiózás, a Bartók rádió tette magáévá ezt a funkciót sokórás reggeli és délutáni, sőt jellegét tekintve éjszakai műsor-sávjaiban is. A szerkesztői fantáziát és leleményt, az alkotó tehetséget immár a napjórészeben a számítógépes szelektor automatizmusa váltotta fel, pontosabban le! És ez még akkor is kudarc, ha elismerem, hogy e programok műsorvezetői színvonala az utóbbi években jelentősen tisztult, javult. Ilyen szakmai funkció-keveredést a közszolgálati rádiók zenei élvonalában – BBC-3, France Musique, a finn, dán, vagy a német tartományi rádiók – sehol nem tapasztaltam.

I De továbbra is hallhatóak remek operaközvetítések, hangversenyek, ismeretterjesztő programok.

– Igen, az intézmény hagyományos nemzetközi együttműködése révén még a szűkebb műsoridő ellenére is jól nyílnak a zenei ablakok a nagyvilágra, s érdekesek, jól felépítettek az ismeretterjesztés sokszínű programjai, sorozatai. Azonban jelentősen megfogyatkoztak a zenei bemutatók, saját hangversenyek, koncertközvetítések, alig észrevehetőek a kortárszenei produkciók – mintha a rádió eltávolodott volna a zenei élet „sűrűjétől”.

Végül hadd szóljak arról is, ami már nem, vagy csak alig hallható a műsorokban. Megszűnt az Elektroakusztikus Zenei Stúdió, Csipkerózsika álmát alussza a kortárszenei mecénatúra, s ami a legfájdalmasabb, hogy a kényszerűség szinte bántó kelletlensége veszi körül a nagy múltú zenei együtteseket. Hogy több mint három évtizedes sikertörténete után miért kellett bezárni az elektronikus zenei stúdiót, az máig nem érthető. A rádiózás legsajátosabb „hangszere” valamennyi zeneszerző generációnak volt kivételes alkotó műhelye – nemzetközi rangja és elismertsége élenjáró, archívuma nemzeti érték. Fenntartása alig kért pénzt, paripát, fegyvert – de bérmunkákkal, kísérőzenei programokkal tán még azok is megkereshetőek lettek volna. A hiátust azóta sem töltötte ki senki és semmi.

Pedig mélyen gyökerező tradíciói és szakmai okai vannak, hogy az új zene mindenütt Európában oly szervesen kötődik a közrádiókhoz. Bennük egyszerre van jelen a megrendelés szakszerűsége, a bemutatás és nyilvánossá tétel adottsága, a hangfelvétel készítésének és publikálásának képessége, s nem utolsósorban a nemzetközi terjesztés határtalan lehetősége. Elválaszthatatlanul nemzeti zenekultúránk eminens érdekeitől. Mindez nem lehet pénz és költségek kérdése – a rádiós közszolgálat nem szegényülhet pusztán üzleti vállalkozással! (A '80-as években még közel száz új magyar zenemű bemutatásának, s 40-50 alkotás rádiós felvételének örvendhettük évente, igaz a műsorokban a heti játszottság is meghaladta a húsz előadást...)

I A veszteségek közé sorolta a zenei együttesek sorsát is, miközben a Rádió vezetése szerint soha nem látott mértékben nőttek meg feladataik.

– Azt már a nyolcvanas évek derekán is megtapasztalhattuk, hogy a Rádiózenekar hazai „napidíjas” árain akár egy esztendőre is nyereséggel eladható gazdag zenekedvelőknek amolyan nyugati „bérmunkára”. Hiszen színvonalban messze verték a kinti, sokkal drágább harki-együtteseket. Ám ilyen, pusztán üzleti célja soha nem volt az együttesek szakmai vezetésének. Minden hazai és külföldi fellépésnek – összhangban a közszolgálati értékrend alapelveivel – a magasrendű zenei minőség megjelenítésén kellett nyugodnia, egyaránt képviselve Rádió és a magyar zenekultúra egészének legfontosabb érdekeit. Új zeneművek bemutatásával éppen úgy, mint az archívum folyamatos gazdagításával, vagy fiatal hallgatók zeneismereteinek bővítésével, sőt akár a Rádió rangjának,

nemzetközi elismertségének növelésével. Nyilvánvaló, hogy több tucat színházi kísérőzenei fellépés, rádióközvetítés nélküli (!) múzeumi vagy „pláza-koncert” sem ér fel egyetlen rangos zenei bemutatóval, vagy éppen nagyszabású Wagner-produkcióval.

Persze az is igaz, hogy az együttesek – a szalonzene-karból kinőtt szimfonikus zenekar, majd mellétársult énekkar és gyermekkórus – rádiós megszületésétől máig sok minden megváltozott zenei környezetükben, intézményi helyzetükben, feladataikban. A harmincas évek szinte mindennapi és minden műfajú zenei előadások igénye, a könnyűzenei ízlés és világ változásaival kifogytak a korábban fontos feladatot jelentő szimfonikus közreműködések, a döntő hányadában stúdiómunkát részben felváltotta a hangversenypódium és közönség éltető élménye. Egy dolog nem változott: az elválaszthatatlan és felelős kapcsolat a Rádió és zenei együttese között. Nem azért, mert a hagyományok erről szólnak és a jogszabályok így rendelkeznek, hanem mert a közrádiózás mindmáig egyik éltető és szerves része a zenei teremtés képessége. És ha mindez így van, akkor a mindenkor vezető kötelessége létezésükkel, működésükkel, szakmai lehetőségeikkel, a zenei életben

betöltött szerepükkel felelősen és – nem restellem kimondani – szeretettel és empátiával törődni.

! Akkor is, ha egyszerűen a pénz hiányzik mindehhez?

– A lényeg, amiről beszélek, egyáltalán nem a pénz, hanem a közszolgálati rádiózás értelmezésének, a zenekultúra melletti elkötelezettségnek, vezetői akaratnak a kérdése. De különben is, nem igaz hogy a Rádióknak nincs elég anyagi fedezete! 1996-ban a Magyar Rádió részvénnytársággá alakulásakor a médiatörvény értelmében minden szellemi és anyagi „vagyon” megörökölt a régi intézménytől, benne a zenei együttesek teljes személyi állományát, működési- és fenntartói költségeivel együtt. Amikor pedig az Országgyűlés észlelte a Rádió általános pénzügyi helyzetének nehezülését – élve a médiatörvény lehetőségével – célzottan a zenei együttesek kiegészítő támogatására külön költségkeretet hagyott jóvá, a legutóbbi évben már 900 millió forintot. Nem teljes körű fenntartásra, hanem az alaptevékenységből fakadó fenntartói kötelek kiegészítésére!

Tudom, iménti gondolataim érzékeny témát érintenek. De tapasztalva az énekkar súlyos megcsönkítését, a zenekari programok kon-

ceptiótlanságát és az érdemi megjelenések fogyását, a gyermekkórus szinte napi gondjait, meghatározó muzsikusz-vezetők távozását – úgy vélem, szólni kell! Szólni és őszintén beszélni, ha kell és lehet, akár vitatkozni az együttesek jelenéről, szakmai jövőjéről, a Rádió vezetésének szándékairól, s nem utolsó sorban a zenei közélet és kultúrpolitika felelősségéről – addig, amíg nem késő.

Mert ami legrosszabb lehet egy ilyen ügyben, az a némaság. Az, hogy miközben a zenei élet majd minden fórumán a háttérben visszatérő és valósággal sístergő beszédtema a zenei együttesek sorsa, Victor Máténak, a Magyar Zenei Tanács elnökének és Gulyás Dénes parlamenti képviselőnek érdemi, de válasz nélkül maradt felszólalásain, valamint néhány kritikai publicisztikán kívül a nyilvánosság előtt a zenei közvélemény teljes közönyével kell szembesülnünk. Mindennek ellenére őszintén remélem, hogy a hazai politikai elit előbb-utóbb képes lesz olyan bölcs döntéseket meghozni, amelyek véget vethetnek a közszolgálati médiumok alapfunkciói körüli, részben a médiatörvényre hivatkozó értelmezési vesszőfutásnak.

(Az interjú először a *Musicianswho.hu* oldalon jelent meg.)

Megtörtént az I. kategóriába sorolt zenekarok és énekkarok 2010. évi támogatásának szétosztása

Az összegek kiszámítása a 2009. évi CXXX. törvény 7. számú melléklete, a 2008. évi XCIX tv., valamint a 14/2010. (III. 19.) OKM rendelet értelmében automatikus számítás alapján történt.

Önkormányzat	Intézmény	Ft
Debrecen Megyei Jogú Városi Önkormányzat	Debreceni Filharmonikus Zenekar	102,258,660
	Debreceni Kodály Kórus	57,987,260
Győr Megyei Jogú Városi Önkormányzat	Győri Filharmonikus Zenekar	115,289,480
Miskolc Megyei Jogú Városi Önkormányzat	Miskolci Szimfonikus Zenekar	146,447,820
Pécs Megyei Jogú Városi Önkormányzat	Pannon Filharmonikus Zenekar	160,502,360
Szeged Megyei Jogú Városi Önkormányzat	Szegedi Szimfonikus Zenekar	147,670,010
Vas Megyei Önkormányzat	Savaria Szimfonikus Zenekar	90,577,080
Budapest IV. kerület Újpest Önkormányzat	MÁV Szimfonikus Zenekari Alapítvány	53,987,150
Budapest IX. kerület Ferencváros Önkormányzat	Távközlési Zenei Alapítvány	40,777,420
Budapest XI. kerület Újbuda Önkormányzat	Budapesti Vonósok	17,241,590
Budapest XXII. kerület Budafok-Tétény Önkormányzat	Dohnányi Ernő Szimfonikus Zenekar	71,990,150
Szolnok Megyei Jogú Városi Önkormányzat	Szolnoki Szimfonikus Zenekar	74,250,290
	Szolnoki Liszt Ferenc Kamarazenekar	22,487,070
	Szolnoki Bartók Béla Kamarakórus	24,679,170
Vác Város Önkormányzata	Váci Szimfonikus Zenekar	26,620,920
Nyíregyháza Megyei Jogú Város Önkormányzata	Nyíregyházi Cantemus Kórus	23,133,570
	Összesen	1,175,900,000